

ת"פ 32469/11/13 - מדינת ישראל נגד יעקוב קלונטר

בית משפט השלום קריית גת
ת"פ 32469-11-13 מדינת ישראל נ' קלונטר

בפני: כבוד השופט אור אדם, סגן הנשיאה
המאשימה מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד פרג' לשכת תביעות לכיש
נגד הנאשם יעקוב קלונטר ע"י ב"כ עו"ד שקולובסקי

הכרעת דין

רקע כללי

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של חבלה חמורה, היזק לרכוש, תקיפה הגורמת חבלה של ממש ואיומים.
2. כעולה מעובדות כתב האישום, נטען כי ביום 24.7.13, בנו של הנאשם הכניס רכב למוסך. ביום 28.7.13, הגיע הנאשם למוסך, ודרש מהמתלונן פירוט של התיקון קודם לתשלום החוב. כאשר סורב, איים: "אני הולך וכשאני אחזור אתה תראה שאתה תביא לי את הפירוט". הנאשם חזר כמה שעות לאחר מכן, החל ויכוח לגבי קבלת פירוט של התיקון, וכאשר המתלונן ביקש מהנאשם שיעזוב את המקום, הנאשם היכה אותו באגרוף בפניו, קרע את חולצתו ותקף אותו במכות בכל חלקי גופו. למתלונן נגרמה חבלה של ממש בדמות חתך בלחי ימין, וכן חבלה חמורה בדמות שבר באצבע כף יד ימין.
3. בפתח הכרעת הדין, אודיע כי מצאתי מקום לזכות את הנאשם מחמת הספק מעבירת האיומים ומן העבירה של גרימת חבלה חמורה.
4. במאמר מוסגר יצוין, כי ככלל קובע סעיף 186 לחסד"פ, כי בית המשפט רשאי להרשיע נאשם בשל כל אחת מהעבירות שאשמתו בהן נתגלתה מן העובדות שהוכחו לפניו, אך לא יענישנו יותר מפעם אחת בשל אותו מעשה. מכאן ניתן להקיש כי אם נעברו כמה עבירות אף במסגרת אותו מעשה, ניתן להרשיע בכולן, ובלבד שהנאשם לא יענש יותר מפעם אחת. עם זאת הורה בית המשפט העליון, כי גם אם מותר הדבר, הרי שלא ראוי נורמטיבית, להעמיד לדין בהוראות חיקוק רבות בגין מעשה יחיד (בש"פ 5284/91 לויאן נ' מד"י, פ"ד מו (1) 156, ע' 160-161 (1991)). בענייננו, כאשר מדובר במעשה אלימות אחד רצוף, לא ראוי להעמיד את הנאשם לדין הן בעבירה של גרימת חבלה של ממש בגין החתך בלחי, והן בעבירה של חבלה חמורה בגין השבר באצבע.
5. לגבי עיקר העובדות, אין מחלוקת של ממש: אין מחלוקת כי בנו של הנאשם הכניס את הרכב למוסך, כי נערכו ברכב טיפולים רבים ונדרש תשלום שהבן לא יכול היה לשלם ואז הגיע אביו, הנאשם,

למוסך. אין מחלוקת כי הנאשם דרש לקבל פירוט של התיקון שנעשה לפני התשלום, והמתלון סירב. אין מחלוקת שהנאשם עזב את המקום ואמר שיחזור כדי לקבל פירוט, ואכן חזר לאחר כמה שעות. אין מחלוקת שכאשר הנאשם חזר למוסך, המשיך הויכוח בנוגע לקבלת הפירוט. אין מחלוקת שעל רקע הויכוח בין הנאשם למתלון, החלה אלימות בין הצדדים. אין מחלוקת כי למתלון נגרמו חבלות כעולה מהתיעוד הרפואי שצורף, וגם הנאשם נפגע כעולה מהודעתו.

6. המחלוקת בין הצדדים נוגעת ראשית לשאלה, האם בביקור הראשון במוסך הביע הנאשם דברי איום כלפי המתלון, ואם בהמשך האירוע, כעבור כמה שעות, הנאשם תקף את המתלון, בעל המוסך, כשהאחרון רק מתגונן, או שהמתלון הוא זה שתקף את הנאשם, כאשר הנאשם רק הגיב למכות כטענתו.

רקע המחלוקת

7. המתלון, בעל מוסך, העיד שמספר ימים קודם לאירוע, הבן של הנאשם ביקש החלפת משאבת מים. במהלך הטיפול, הוא ראה שהרכב כבר הגיע ל- 90,000 קילומטר, ויש צורך גם בהחלפת רצועת טיימינג. הוא קיבל אישור טלפוני לתיקון מהבן של הנאשם. בהמשך, הוא גם ראה שהבלמים לא תקינים, וגם בעניין זה, נתקבל אישור מהבן של הנאשם. המתלון מצא שיש גם חופש בהגה, והבן של הנאשם עמד לעשות טסט לרכב. הוא ביקש אישור גם לתיקון זה, וגם זאת אישר הבן של הנאשם. כל הטיפול באוטו הסתיים, הכול כפי שאושר על ידי הבן, אולם כאשר הגיע רגע התשלום, התברר שמדובר ב- 2,900 ₪ כולל מע"מ, סכום שהבן לא יכול היה לשלם, והרכב נשאר במוסך בסוף השבוע, עד לביצוע התשלום (ע' 18 ש' 10-19 לפרו').

8. ביום ראשון בבוקר הגיע הנאשם, וביקש לקבל רשימה של החלקים בגינם נקבעה עלות הטיפול. המתלון אמר לו שרק אחרי שמשלמים מקבלים את הפירוט, ושהבן קיבל כבר את כל המידע.

9. כבר כאן יצוין, כי הנאשם לא הביא את בנו להעיד כעד הגנה, כך שבעניין זה, קיימת עדותו של המתלון לבדה, לפיה כל התיקונים כולם אושרו על ידי בנו של הנאשם, כך שלא היה מקום לטרוניה של הנאשם באשר לתיקונים שבוצעו. הלכה היא, כי אי-הבאת עד רלבנטי, בהיעדר הסבר אמין וסביר לכך, פועלת לחובתו של בעל הדין שנמנע מלהשמיעו, ומקימה חזקה עובדתית לחובתו, לפיה דין ההימנעות כדין הודאה בדבר, שאילו הובאה אותה ראיה, היתה פועלת לחובתו (ע"א 8382/06 **כורש בוטח ואח' נ' דוד כהן** (26/08/2012), פסקה 28 לפסה"ד ; ע"פ (מרכז) 16899-06-09 **יוסף חסון נ' מדינת ישראל**, (13/01/2010), פסקה 7 לפסה"ד ; ע"פ (מח' ירושלים) 1493/99 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (31/01/2000), פסקה 14 לפסה"ד).

10. יתרה מכך, המתלון ביקש מהנאשם במהלך האירוע כמה פעמים, שיתקשר לבנו, בעל הרכב או שיביא אותו למוסך. אפשר שכל האירוע כולו היה נמנע, אם הנאשם היה מגיע למקום עם הבן, והדברים היו מתבררים לאשורם.

האיום בביקור הראשון במוסך

11. בכתב האישום פורט האיום בביקור הראשון בבוקר כך: " **אני הולך וכשאני** עמוד 2

אחזור אתה תראה שאתה תביא לי את הפירוט". בעדות המתלון, הוא הסביר שבביקור הראשון במוסך, ביום ראשון בבוקר, הנאשם אמר לו, שאם הוא לא רוצה לתת פירוט של התיקונים שביצע ברכב של בנו, הוא "יראה לו מה זה".

12. העד **צפריר יוסף**, שהיה נוכח רק באירוע הראשון, העיד שהמתלון הסביר לנאשם ב"גדול" מה הוא עשה, אולם הנאשם התחיל להתלהם, אמר שהוא לא מוכן לשלם, ואמר למתלון לפרק את הכל. המתלון אמר שאין לו שום קשר לנאשם, וביקש שיביא את הבן, בעל הרכב, שאישר את התיקון. הסניגור טען כי מדובר בסתירה מהותית בין העד לבין המתלון. ואולם, עיון בעדותו של צפריר בכללותה מעלה, כי הוא לא טען כי המתלון הביא פירוט מדויק ועלויות של התיקון, אלא רק שאמר באופן כללי. לטעמי רוח הדברים היא דומה ואין מדובר בסתירה של ממש.

13. ואולם, באשר לדברי האיום, העיד צפריר רק שהנאשם אמר: **"אל תדאג, אני עוד מעט חוזר"** (ע' 26 ש' 1 לפרו').

14. **הנאשם** בעדותו בבית המשפט, ציין שכאשר הגיע למוסך בפעם הראשונה, ביקש פירוט וסורב, הוא אמר שיחזור אחר כך, כי היה צריך לטפל במקרר, והוא לא איים כלל. בחקירה הנגדית אישר הנאשם, כי אמר למתלון שהוא "יראה לו" שעליו לתת פירוט, אולם התכוון כי הוא יפנה לאיגוד המוסכים, אשר יכריח אותו לתת את הפירוט הנדרש (ע' 30 ש' 22 עד ע' 31 ש' 2 לפרו').

15. בהלכת חמדני קבעה כב' השופטת (כתוארה אז) בייניש, כי קיים גבול בו ביטוי שיש בו "איום" יוצא מגדר אמירה או אזהרה מותרת והופך להתנהגות אסורה. לקביעתה, ניתן לזהות איום אסור בין היתר על פי הנסיבות בהן ניתן לו ביטוי, ועל פי המסר הגלום בו שנועד להטיל אימה ביחס לדרך פעולתו של המאויים. יש והמסר ונסיבות העברתו הופכים את הביטוי מאזהרה מותרת לאיום אסור. כמו כן, יש משקל רב למבחן העזר: האם יש לדובר שליטה או השפעה על אפשרות התממשותה של הסכנה שעליה הוא מתריע? אם התשובה היא בחיוב - הדובר שולט על התממשות האזהרה - יש לראותו כ"מאיים", ולא רק כ"מזהיר" (ע"פ 3779/94 **חמדני משה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב (1) 408, 416-417 (1998); ור' גם: ע"פ (מחוזי מר') 1249-11-07 **אליהו יעקובי נ' מדינת ישראל**, (2009); רע"פ 2038/04 **שמואל לם נ' מדינת ישראל**, (2006)).

16. בענייננו, הויכוח נגע לחובה למסור פירוט התיקון. הנאשם עזב את המקום ואמר שיחזור ו"יראה למתלון" שימסור לו את הפירוט. גם אם הנאשם אמר למתלון שהוא "יראה לו", ניסוח שהעד צפריר יוסף לא שמע, גם אז זכאי הנאשם ליהנות מהספק כי כוונתו היתה שהוא יראה לו שחובה עליו לתת פירוט מלא של התיקון ברכב.

17. בנסיבות אלה, מצאתי מקום לזכות את הנאשם מעבירת האיומים מחמת הספק.

האירוע השני והאלימות

18. **גרסת המתלון** המתלון העיד כי לאחר האירוע הראשון, הוא שכח מהעניין והמשיך בעבודתו. אחרי כשלוש שעות, חזר הנאשם פעם נוספת, נכנס למשרדו ושוב דרש שוב

לקבל את הפירוט לפני התשלום. המתלון השיב שאחרי התשלום יקבל פירוט מלא במסגרת החשבונית, וכי אם יש לו ספקות, הוא יכול להתקשר לבנו ולוודא שהכול על דעת הבן, בעל הרכב. הנאשם התרגז והחל לזרוק את הדפים שהיו על השולחן. המתלון ביקש ממנו לצאת ואמר שהוא מתקשר למשטרה. בעקבות זאת, קם הנאשם לעברו בכוונה לתקוף אותו. המתלון הזיז את הידיים של הנאשם, כדי שיוכל לצאת מהמשרד, אולם הנאשם חסם את דרכו, ודחף אותו, ובהמשך הכה אותו באגרופ בפרצוף, וגרם לו את החבלה בלחי, שתמונתה הוגשה וסומנה **ת/4**.

19. בשלב זה, אחרי המכה של הנאשם, המתלון החל להגן על עצמו, החלה קטטה, במהלכה נפלו שניהם על הרצפה, כשהנאשם חונק אותו ונותן לו אגרופים. המתלון הצליח להשתחרר ולברוח לצד השני של המוסך, אולם הנאשם רץ אחריו, נתקל בקיר ונפצע. עוד הוא ציין כי הנאשם קרע את חולצתו (ע' 20 ש' 17 לפרו'). החולצה נקרעה כשהנאשם ניסה למשוך אותו בכח באמצעות אחיזה בחולצה (ע' 24 ש' 23-25 לפרו').

20. השבר באצבע - המתלון ציין כי במהלך הקטטה, נשברה לו אצבע ביד שמאל, אבל הוא לא יודע איך הדבר קרה (ע' 20 ש' 13-15 לפרו'; ע' 23 ש' 25 לפרו').

21. בחקירה הנגדית, הסביר המתלון כי החשבונית נמצאת במחשב ורק לאחר התשלום, הוא מוציא עותק מודפס ובו הפירוט המלא. אם הנאשם היה אומר מראש שהוא מסכים לשלם, לא הייתה בעיה לתת לו את הפירוט, למרות שהבן שלו ידע בדיוק ואישר כל דבר. הוא גם הוסיף וציין כי כמה פעמים הציע לנאשם להביא גם את בנו, כדי שלא יהיה "טלפון שבור" (ע' 21 לפרו').

22. המתלון נשאל כמה פעמים, אם היו מכות הדדיות במהלך הקטטה. הוא שב והדגיש כי הוא רק התגונן, כאשר הנאשם תוקף אותו שוב ושוב. המתלון נחקר באשר לחבלות שנצפו על הנאשם עצמו בעת חקירתו. בהגינתו הוא ציין, כי הוא לא יודע ממה נגרמו החבלות, שכן אפשר שהחבלות ארעו לנאשם בעת ההתגוששות ההדדית, וייתכן כי מדובר בהתנגשות ובמעידה של הנאשם כשרדף אחריו.

23. **גרסת הנאשם** הנאשם בהודעתו במשטרה אישר, כי התעצבן כאשר המתלון סירב לתת לו את הפירוט של התיקון, ולכן זרק מהשולחן ניירת שהיתה מונחת עליו. לפי התיאור בהודעה במשטרה, המתלון הוא זה שהתחיל להרביץ לו, אולם בשלב מסוים הוא הפסיק, ואז תקף אותו הנאשם: "**איבדתי ריכוז ולא יכולתי להתגונן, ואז הוא עצר והזמין משטרה. ואז אספתי את כל הניירות והבאתי לו מכה בעין. אחרי שהוא הרביץ לי, וקרעתי לו חולצה. מה הוא מרביץ לי ואני מתגונן**" (ת/1 ש' 17-19). ובהמשך: "**אני כבר קמתי ואספתי את הניירת. אמרתי לו כשהוא הפתיע אותי עם מכה, אני חייב להפתיע אותו גם, ונתתי לו מכה אגרופ מתחת לעין שלו**" (ת/1 ש' 22-23). גם בעימות חזר הנאשם על אותה טענה: "**...ואז הוא הפסיק, הזמין משטרה. ושהתחיל להזמין משטרה, התקרבותי אליו והבאתי לו אגרופ**" (ת/2 ש' 11-12).

24. מתיאור זה של הנאשם כשלעצמו, עולה שאפילו לגרסת הנאשם, אין מדובר בהגנה עצמית, שכן לטענתו, לאחר שהמתלון כבר הפסיק להרביץ לו, התקשר למשטרה ולא היווה סכנה, אז היכה אותו בפניו. יצוין כי אין כל הגיון בטענה שמי שתקף בעצמו ולא הותקף עד אותו שלב - הוא זה אשר

יתקשר למשטרה.

25. בעדותו של הנאשם בבית המשפט, הוא הסביר שכשהמתלון סירב לתת לו פירוט של התיקון, הוא התעצבן, החל לצעוק וקימט ניירת שהייתה על השולחן. עם זאת לדבריו, הוא לא תקף את המתלון, והמתלון הוא זה שהחל באלימות כלפיו. לטענתו, אחרי שהמתלון היכה אותו והוציא אותו בכוח מן המשרד, המתלון רץ והרים חלק מברזל כלפיו, גרר אותו כמו סמרטוט והשתמש כלפיו באלימות. מדובר לפי תיאור הנאשם, לכאורה באירוע מוזר, בו הנאשם, שמודה כי הוא זה שכעס מאד כשלא קיבל פירוט, מקבל מכות ללא סוף מהמוסכניק שסרב לתת את הפירוט ואינו מגיב.
26. הנאשם אישר כי הוא נתן למתלון מכה אחת בלבד, לדבריו בהשפעה של העצבים (ע' 31 ש' 22-26 לפרו'), אולם לדבריו המתלון הוא זה שהיכה אותו את עיקר המכות. הנאשם נשאל, מדוע אחרי שכבר חדלו המכות, וכאשר המתלון התקשר למשטרה, היכה את המתלון והשיב: "**אחרי 250 מכות אסור לתת לו אגרוף? זה מכה אחת, סתם בשביל ההרגשה שאני לא סמרטוט שהוא עשה אותי**" (ע' 33 ש' 25-26 לפרו'). כאמור לעיל, די באמירה זו כדי להביא להרשעה.
27. הנאשם אישר כי במהלך העימות קרע את חולצתו של המתלון.
28. לאחר ששמעתי את עדויות המתלון מזה והנאשם מזה, שוכנעתי כי הנאשם היה זה שהחל באלימות, כאשר המתלון רק התגונן וניסה להימלט. **ראשית**, הנאשם הודה כי כעס, כשהמתלון עמד בסורו וסרב לתת פירוט של התיקון ברכב לפני התשלום. אין למתלון עילה להתחיל במכות. הגיוני יותר כי הנאשם הוא זה שהחל באלימות עקב כעסו. **שנית**, הנאשם עצמו אישר כי לא לקח את התרופות באותו יום והיה עצבני. **שלישית**, גם בחקירה במשטרה וגם בעדות, הודה הנאשם כי היכה את המתלון באגרוף לפניו שלא מתוך הגנה עצמית. **רביעית**, החתך בפניו של המתלון מעיד על מכה חזקה שנועדה לפגוע באופן ממשי ולא בהתגוננות. **חמישית**, המתלון הוא שניסה למנוע את החיכוך - גם כשביקש מהנאשם לצאת מהמשרד, גם כשהתקשר למשטרה, גם כשניסה בעצמו לעזוב את החדר, גם כאשר נמלט לצד השני של המוסך, והנאשם בעקבותיו. **שישית**, המתלון בהגינותו לא ניסה להחמיר עם הנאשם. הוא ציין שאינו יודע איך נשברה אצבעו, ולא ייחס את שבירת האצבע למעשה של הנאשם דווקא. עניין זה מחזק את אמינותו. **שביעית**, במהלך עדותו של המתלון בבית המשפט, התפרץ הנאשם וצעק לעברו: "**אתה לא יכול על הבן שלי, אם הבן שלי יבוא עליך, הוא יפרק אותך**" (ע' 23 שורה 6 לפרו'). התנהלות זו של הנאשם, אפילו בין כותלי בית המשפט, מלמדת על טיבו של הנאשם ומחזקת את גירסת המתלון באשר להתנהלותו של הנאשם באירוע.
29. לא נותר ספק אפוא, שיש להעדיף את גרסתו של המתלון. המתלון רק רצה לסיים את המחלוקת ברוח טובה, ואמר לנאשם שיביא את בנו, כדי שזה יאשר שכול התיקון נעשה באישורו. הנאשם, שכנראה רתח מזעם על כי המתלון לא מסר לו את הפירוט כמתחייב, אולי גם עקב אי נטילת תרופות, החל בפעילות אלימה בכך שהשליך ניירות על הרצפה. המתלון ביקש ממנו לצאת החוצה, ולאחר שלא יצא, ניסה לצאת בעצמו כדי להפסיק את הסכסוך, והתקשר למשטרה, אולם הוא הותקף בברוטאליות ע"י הנאשם.

30. בנסיבות אלה, ברור שהנאשם הוא זה שתקף את המתלונן ללא כל אלימות מצדו. המתלונן הודה כי לאחר מכן, הוא הגן על עצמו ושניהם נפלו יחד. ייתכן שאז נגרמו החבלות לנאשם.
31. בית המשפט שוכנע אפוא מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם החל בתקיפה, הוא נתן אגרוף לעבר פניו של המתלונן וגרם לו את החתך בלחי, שנגרם שלא מתוך הגנה עצמית. במהלך הקטטה משך הנאשם בכוח את חולצתו של המתלונן וגרם לקריעתה. ניתן להרשיע את הנאשם אפוא בתקיפה הגורמת חבלה של ממש ובהיזק לרכוש.
32. ואולם, לא ניתן לייחס לנאשם את שבירת אצבעו של המתלונן, שכן המתלונן עצמו לא זכר כיצד ארע הדבר, ולא ייחס את השבר לאלימות מצידו של הנאשם. יתרה מכך, חבלה חמורה מוגדרת, כחבלה העולה כדי חבלה מסוכנת, או הפוגעת או עלולה לפגוע, קשות או לתמיד בבריאות הנחבל, או בנכותו, או מגיעה כדי מום קבע או פגיעת קבע, או פגיעה קשה באחד האיברים, הקרומים או החושים החיצוניים או הפנימיים. בספק אם שבירת אצבע שנגרמה במהלך קטטה, מהווה חבלה חמורה, גם אם היה המתלונן טוען כי הנאשם הוא זה שגרם את הנזק לאצבע.
33. אשר על כן, מצאתי מקום לזכות את הנאשם מחמת הספק גם מן העבירה של חבלה חמורה.
34. **נוכח כל האמור לעיל, אני מרשיע את הנאשם בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש והיזק לרכוש במזיד, בניגוד לסעיפים 380 ו- 452 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.**

ניתן היום, ז' תשרי תשע"ח, 27 ספטמבר 2017 במעמד הצדדים.